

Září

svatý Václav

Eucharistický život sv. Václava

Životní profil našeho drahého národního patrona sv. Václava bývá zachycován v celé řadě různých stránek jeho bohaté osobnosti. V tomto jednoduchém pohledu jej nechci sledovat v celé jeho rozmanitosti. Rád bych se však alespoň letmo zmínil o tom, co bylo v jeho životě nejdůležitější. Příležitost se nabízí ve spojení s tématem letošního Velkého Jubilea 2000.

V předmluvě Liturgicko–pastorační příručky „Já jsem život světa“ (Praha 1999) je uvedeno:

„Velké jubileum roku 2000 je nazýváno papežem ‚hluboce eucharistickým rokem‘. V něm se totiž slaví tajemství vtělení Božího Slova a jeho stálé přítomnosti v dějinách jako jediného Spasitele všech lidí.

Eucharistie, svátost pravého těla Syna Božího, obnovuje v památce liturgického slavení církve skutečnou přítomnost Krista, který ve své spasitelné oběti zachraňuje lidstvo.“

Sv. Václav by s těmito slovy jistě plně souhlasil před více než tisíci lety a ztotožňuje se s nimi určitě i dnes jako náš živý nebeský současník.

Vraťme se však k jeho pozemskému životu a pojďme vzrušující cestou po stopách jeho eucharistické úcty. Ta je pak neodmyslitelná od důkladné znalosti křesťanské nauky, kterou si Václav nejen dobře osvojil, ale vzplanul k ní velikou láskou a oddal se jí celým srdcem. Zbožnou myslí byl přitahován k tomu, že rád přísluhoval knězi při mši svaté a sám připravoval obětní dary chleba a vína k oltářní oběti. Tím projevoval vroucí úctu k Nejsvětější Svátosti. Mešní formulář za Slavnosti slavené k jeho cti to vyjadřuje Modlitbou nad dary těmito slovy:

„Přinášíme, Bože, k oltáři
dary z úrody naší země,
jako to činíval svatý Václav,..."

Pozn.: Víme však, že obětní dary jsou nejen plodem země, ale také plodem lidské práce (viz modlitbu kněze během přípravy obětních darů). Jsou vlastně tzv. artefaktem, který Bůh používá ke svým nejposvátnějším záměrům, totiž k přepodstatnění v Tělo a Krev Krista.

V životopise sv. Václava z 10.století čteme:

Když nastávalo vedro žní, v bezpečné noční tichosti sám na políčku sežínal po hrstech pšenici, skládal ji do těžkého snopu, který bral na svá ramena, a doma ji ukládal ve skrytém koutku; když pak doma pšenici vymlátil, rozemlel ji mezi kameny a svatýma rukama ji co

nejpečlivěji prošel na hrubém sítu k čistému protřesení, požehnal ji ve jménu Nejsvětější Trojice, pokropil ji vodou, již jen sám v přítomnosti sluhy navázil vědrem, mouku zadělal v nekvašené těsto a vlastní prací svých rukou pekl hostie, které měly být obětovány rukama kněží. Uvažoval pak o tom, že pro slavení mše svaté ještě dost neučinil, zachovával poslušnost, o níž věděl, že ji Bůh chválou upřednostňuje před obětmi, když se během roku přiblížilo vinobraní, zavolal si potají již zmíněného mimořádně věrného služebníka, v noci přeskočili oplocení vinice, naplnil košíky, které oba nesli na zádech, těžkými hrozny, a vrátil se s chvályhodnou utajeností do komůrky, která byla trochu vzdálenější od hradu a kterou si nad jiné oblíbil. Potom zavřel dveře svého příbytku všude pevnými závory, drtil paličkou hrozny sebrané do nádoby, co se jich do ní vešlo, a když vytlačil řídce řinoucí mošt, procedil lněným sáčkem čistý mok, vymačkal jej co nejpozorněji čistýma rukama, a pak nalil víno do džbánu a dobře jej uschoval, takže o něm kromě služebníka nikdo nevěděl. Když poznal, že nastala vhodná doba, rozdával je mezi kněze své země k přijímání zároveň s oplatky, které sám pekl, aby se postaral o zajištění bohoslužeb.

Po těchto jasných dokladech horlivosti českého knížete v přípravě obětních darů můžeme jako po ovoci poznat Václavovu víru a poslušnost. Nelze také přehlédnout pokoru, s níž se veden láskou k Bohu nestyděl podstupovat práci služebníků. Protože rozjímal o hlubokých tajemstvích živého Krista, vznešenou a spasitelnou obětí Božího Těla s takovou vroucností ctil a miloval, že pro uctění nebeské oběti, která smývá nákazu viny, nejen bojoval statečností své víry, ale vykonával i hrubou práci jako prostý sluha. (Gumpoldův Život Václava knížete českého, Prameny dějin českých, I.díl, Praha 1873, str. 152-153.)

Český kníže Václav sloužil Nejvyššímu Králi – Kristu. Může být pro nás příkladem jedinečné eucharistické úcty, která se však projevuje nejen ve zbožném prožívání mešní oběti klaněním při Výstavu Nejsvětější svátosti, ale ve všem, co křesťan dělá pro kostel, k němuž tíhne jako ke svému domácímu čili farnímu.

Ten pak není jen stavbou z kamene, jež je opatřená vnitřní výbavou v podobě oltáře a jiných posvátných či praktických míst, ale jak vyplývá z dvojnámenného názvu v jiných jazycích (angl. – Church, něm. – Kirche), je kostel zároveň místní církví, součástí Kristova tajemného Těla. A tak veškerá služba ve farnosti se stává službou Kristu.

„Na přímluvu světce tohoto měsíce, velkého ctitele Eucharistie, Tě Bože po těchto prázdninách a dovolených prosíme o další sílu k vytrvalé, vynalézavé, obětavé, svorné a radostné službě Tvému království v naší farnosti. Amen.“

P.Lohelius

Liturgický kalendář

Září 2000

3. JUBILEJNÍ DEN ŠKOLNÍ MLÁDEŽE A UČITELŮ 22. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

8. Svátek Narození Panny Marie

10. 23. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

13. Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve

14. Svátek Povýšení svatého kříže

15. Památka Panny Marie bolestné

16. Památka sv. Ludmily, mučednice

17. 24. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

- 20. Památka sv. Ondřeje Kim Taegona, kněze, Pavla Chong Hasanga a druhů, mučedníků
- 21. Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty

24. 25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

- 26. Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků
- 27. Památka sv. Vincence z Paula, kněze

28. SLAVNOST SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa

- 29. Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů

30. JUBILEJNÍ NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ V PRAZE

Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

- V sobotu 9.9. v 11,00 hod. si v kostele sv. Jana Nep. udělí svátost manželství a přijmou Boží požehnání k církevnímu sňatku Marek Pomahač a Hana Bořkocová.
- V neděli 10.9. při mši sv. v 10,30 hod. v kostele Nejsvětější Trojice uzavřou církevní sňatek Christoph Arndt Oeckinghaus a Lenka Marie Hořínková. Při této svatební mši sv. zazpívá pěvecký sbor „Sponte sua“.
- Farní oheň – táborák na začátku školního roku 2000/2001 bude u kostela sv. Jana Nep. **v sobotu 9. září** po mši sv., která začne v 17,30 hod. Za nepříznivého počasí se program přesouvá do farního sálu. Srdečně zveme všechny farníky.
- Výstav Nejsvětější svátosti oltářní bude v kostele Nejsvětější Trojice ve dnech **od 14. do 17. září vždy od 16,30 do 17,30 hod.** s následnou mší sv. Z těchto důvodů nebude mše sv. 16. září (sobota) v kostele sv. Jana.
- **Do neděle 17. září** je třeba odevzdat v sakristiích obou kostelů **přihlášky dětí do náboženství**, aby se mohlo domluvit rozdělení dětí do jednotlivých věkových skupin a stanovit rozvrh vyučovacích hodin. Výuka pak začne v následujícím týdnu po tomto datu.
- **Poutní výprava** košířských farníků se koná **v sobotu 23. září na Svatý Kopeček** u Olomouce. Odjezd účastníků bude **v 7,00 hod. od kostela sv. Jana Nep.** Je možno se závazně přihlásit v sakristii košířských kostelů.
- Všichni farníci jsou srdečně zváni na **národní svatováclavskou pouť Velkého jubilea** české církevní provincie do katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha, která se koná **30. září**. Hlavním bodem je **poutní mše svatá v katedrále v 10,00 hod.** Kdo se chce připojit ke společné pěší pouti od kostela sv. Jana Nep. do katedrály, může přijít na **sraz účastníků v 8,30 hod.** do kostela sv. Jana Nep. Tamodtud se po krátké modlitbě vydá procesí na cestu. Po mši sv. v katedrále budou následovat doprovodné programy – svatováclavské pásmo, adorace atd., trvající až do odpoledne. Pout' je také příležitostí k získání duchovního ovoce jubilea – jubilejních odpustků. Pro starší méně pohyblivé farníky se nabízí odvoz autem. Je třeba se však předem přihlásit v sakristii, aby se tato služba mohla zajistit.
- **Schůze farní rady se přesouvá na 8. září** po mši sv. u Nejsvětější Trojice.

Svatý Jan Nepomucký - úcta a svatořečení

Vyprávění o životě svatého Jana jsme v květnovém farním listě ukončili zprávou o jeho umučení dne 20. března 1393. První písemná zmínka o tom je v knize akt pražských generálních vikářů mezi zápisy z 11. a 24. března. Písař na okraji stránky stručně poznamenal: „Jo. Po. ukončil dne 20. den svůj poslední. Necht' jeho duše odpočívá v pokoji.“

Arcibiskup Jan z Jenštejna nemohl v té době sám odolávat tlaku krále a jeho okolí a rozhodl se přednést svůj spor papeži v Římě. Na cestu se vydal 22. dubna 1393. V červenci téhož roku je u papežské kurie a jedná s papežem Bonifácem IX. Ve své písemné stížnosti na krále Jan z Jenštejna při zmínce o svém generálním vikáři ho nazývá „iam martyr sanctus“ - již svatý mučedník.

O osudech Janova těla není současných spolehlivých zpráv. Pozdější latinská Zlatokorunská kronika z poloviny 15. století zaznamenává, že tělo bylo nalezeno ve čtvrtek při ukazování ostatků, tj. 17. dubna 1393. V době sporu s králem nebylo pomyšlení na slavný pohřeb. Tělo bylo pravděpodobně pohřbeno v blízkosti místa nálezu v kostele sv. Kříže Většího na břehu Vltavy, kde bylo podle tradice nalezeno. Později bylo přeneseno do ochozu pražské katedrály. Místo tohoto uložení označuje doklad z r. 1416: „před oltářem sv. Klementa leží mramorový kámen, na němž je vytesáno ‚Iohannes Pomuk‘ “. Kdy k přenesení došlo není jisté. Je pravděpodobné, že to bylo r. 1396, kdy byla založena první mešní nadace v pražské katedrále za Jana z Pomuku. Jan z Jenštejna se r. 1395 vzdal úřadu a jeho nástupcem se stal Olbram ze Škvorce a v té době došlo k jistému uklidnění.

Umučení Jana z Pomuku byla událost všeobecně známá a zmiňují se o ní všechny kroniky z doby Václava IV. V pokračování latinské Pulkavovy kroniky je pozdější dodatek, asi z poloviny 15. století, kde je poznamenáno : „ kde je nyní železná mříž (totiž kolem náhrobního kamene)“. Zlatokorunská kronika z druhé poloviny 15. století to vysvětluje takto: „ Stávají se zázraky, a proto bylo postaveno zábradlí okolo hrobu.“ Došlo k tomu tedy mezi r. 1416 a druhou polovinou 15. století.

Petr Klarifikátor, převor roudnického kláštera, píše v latinském životopisu Jana z Jenštejna z let 1400 až 1403 : „ ctihodný Jan se stal milostí Božím mučedníkem ... a byl oslaven skvělými zázraky.“

Umučení svatého Jana přispělo nemalou měrou k sesazení Václava IV. z říšského trůnu r. 1400.

V 80. letech 15. století se choval v místnosti nad svatováclavskou kaplí stříbrný kalich s nápisem: „ Ke cti blahoslaveného Jana z Pomuka“. Kolem poloviny 16. století byl hrob opatřen ozdobnější mříží a na ní byl umístěn chybný letopočet 1383 převzatý z Hájkovy kroniky. Úcta ke svatému Janu se projevovala už v době předbělohorské. Po třicetileté válce napsali Janovy životopisy jezuita Jiří Plachý-Ferus, Jan Ignác Dlouhoveský a Bohuslav Balbín. Sochaři vytvořili stovky Janových soch, které byly stavěny zvláště poblíže mostů. Arcibiskup Lohelius mu zasvětil už v r. 1621 u sv. Víta oltář a r. 1716 tam bylo k jeho cti odslouženo přes 7000 mší.

O blahorečení Janovo požádala metropolitní kapitula pražská r. 1675. Po určitých průtazích byl r. 1719 otevřen Janův hrob. Přitom byla nalezena hmota, kterou přítomní odborníci prohlásili za jazyk, jehož zachování nelze přirozeně vysvětlit. Dne 31. května 1721 prohlásil papež Innocenc XIII. Jana Nepomuckého za blahoslaveného.

Dále se usilovalo o kanonizaci, prohlášení za svatého. Dvě události nevysvětlitelného uzdravení a záchrany života byly uznány za zázraky. Za svatého byl Jan Nepomucký prohlášen dne 19. března 1729 papežem Benediktem XIII. v lateránské bazilice. Pro uložení světcových ostatků byl pořízen nádherný náhrobek s oltářem podle návrhu dvorního stavitele Fischera z Erlachu.

S postavou svatého Jana zůstane spjat obraz mlčenlivého služebníka. Jeho velikost je nehluchá velikost muže, který nejen poctivě a věrně konal svou povinnost, ale i nehluchně vytrpěl smrt ze všech českých světců nejstrašnější. Jeho smrt a mlčení jsou jeho

nejvýmluvnější charakteristikou. A je zajímavé, že právě tento světec došel velké obliby v širokých vrstvách a mnoho jeho soch stojí nejen na mostech, jako připomínka jeho umučení, ale i samostatně na návších, je mu zasvěcena řada kapliček atd. Je znám nejen u nás ale i v sousedních zemích.

O prázdninách jsme jistě měli příležitost se u některé památky na něj zastavit, vzdát mu úctu a poprosit o přímluvu. Jestliže někdo našel památku na sv. Jana někde hodně daleko, může nám o tom do Košíř napsat.

Podle J. Polce a J. Kadlece

M.P.

Pozdrav z prázdnin

24. – 30.června 2000

Srdečně tímto způsobem zdravíme všechny košířské farníky z našeho již sedmého prázdninového týdne. Tentokrát jsme ho prožívali na krásné samotě u lesa, jenž nám bohatě poskytoval potravu. Vyzkoušeli jsme proto houby na různé způsoby. Děvčata pod Kristininým vedením měla bohatou fantasií.

Tak jako každý rok, i letos jsme mezi sebe vzali hosta. Tentokrát jím byl třináctiletý Standa, který je v Čechách rok a půl a původně pochází z Vladimíru, což je asi 200 km od Moskvy. Celkově nás přijelo dvanáct. I tento rok s námi byl náš Otec Lohel a tak jsme také každý den slavili mši sv. Většinou to bylo venku před naší chaloupkou, jednou na poutním místě Křemešníku to bylo dokonce na malé skále u kříže.

Poprvé jsme také s sebou vzali kola, abychom mohli lépe poznávat i vzdálenější okolí. Navštívili jsme tak např. premonstrátský klášter Želiv, kde nás uvnitř výkladem provázal bratr Benedikt. Dohromady jsme za týden ujeli asi 175 km. Dva dny jsme si také vyhradili pro výlety. První byl autobusem do Telče se zpáteční zastávkou v Jihlavě, kde Otec Lohel kaplanoval za faráře P. Dominika Doubravy, který nás provedl kostelem sv. Jakuba. Před závěrečným požehnáním nám ještě řekl: „Veselé srdce je vynikající lék (Kniha Přísloví). Ale to může mít jen člověk, který má víru, naději a lásku.“ Druhý výlet jsme pak podnikli autem firmy Meyra do Humpolce a na nedalekou zříceninu Orlík.

Během tohoto týdne jsme měli také dobré podmínky pro další druhy sportů: volejbal, stolní tenis a plavání. Večery jsme pak společně prožívali ve světnici u stolu při svíčke, kdy téměř každý z nás měl připravený nějaký příběh nebo vyprávění. Za krásně prožitý týden děkujeme především rodině Nekulů, kteří nám tento pobyt v chaloupce umožnili.

Vaše mládež

<u>Vydává:</u>	Ř.k.farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého
<u>Redakční rada:</u>	P.ThDr. Lohelius Klindera, Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
<u>Internet:</u>	http://kosirska.farnost.go.cz

Neprodejné